

Loquis

de

Neus Nadal

LOQUIS:

*Pèrdues en forma de flux a través de la vagina
que provenen de la cicatriu de la placenta.*

ESCENA 5. LA LLISTA.

Na LAURA i en MIQUEL llegeixen la llista mentre fan els preparatius.

AMANDA: Bon dia.

GINECÒLOGA: Bon dia.

LAURA: Una carpeta per guardar els papers del metge. Ecografies, anàlisis...

N'Amanda es queda dreta davant la ginecòloga.

GINECÒLOGA: Pots seure.

MIQUEL: Buidar el quartet de la planxa.

LAURA: I ara on planxarem?

MIQUEL: Cercar un lloc on posar la planxa.

N'Amanda s'asseu.

GINECÒLOGA: Tu diràs.

AMANDA: Estic embarassada.

LAURA: Triar un color per pintar les parets de l'habitació.

MIQUEL: Pensar un nom.

LAURA: Pensar dos noms.

MIQUEL: Pensar dos noms.

LAURA: No sabem què és.

MIQUEL: Encara no.

LAURA: Hem de pensar dos noms.

MIQUEL: Pensar una manera original de donar la notícia a la família.

LAURA: Guillem.

MIQUEL: Laia.

LAURA I MIQUEL: No m'agrada.

LAURA: Fer una foto cada dia per veure com va creixent la cosa.

La panxa de na Laura, a qui fins ara no se li notava l'embaràs, creix un poc. En Miquel li fa una foto.

LAURA: Roba. Els calçons no em tanquen.

MIQUEL: Fer fotocòpies de l'ecografia per la postal de Nadal, així donarem la notícia.

LAURA: Ja?

MIQUEL: (*assenyalant la panxa de la DONA*) Ja, no?

LAURA: Andreu.

MIQUEL: Andreu?

LAURA: Bragues d'embarassada.

MIQUEL: Recordar fer la foto cada dia.

En MIQUEL li fa la foto a na LAURA.

LAURA: Pintar l'habitació.

MIQUEL: Paula.

LAURA: Donar la notícia a la família.

MIQUEL: Ja?

LAURA: Ja.

MIQUEL: Segur?

LAURA: Els nostres pares i ja està.

MIQUEL: Si, a poc a poc.

LAURA: Gerard.

MIQUEL: Gerard està bé.

La panxa de na Laura creix, en Miquel li fa una foto.

ESCENA 6. LA SOGRA.

La SOGRA entra i es queda a un costat de l'escenari.

SOGRA: Ai! Mare meva, però quina alegria! Quina alegria!

LAURA: Si, estam molt contents.

SOGRA: Jo si que estic contenta! A la fi em fareu padrina!

MIQUEL: Si, mamà, que be que estiguis tan contenta.

SOGRA: Quina alegria que em donau! A la vostra edat ja pensava que no en tendríeu.

LAURA: No som tan grans, no?

SOGRA: Dona...

MIQUEL: Mamà...

SOGRA. Avui en dia saps que vos hi posau de tard! T'ho dic jo que veig parts cada dia a la clínica, n'hi ha que pareixen la padrina enlloc de la mare.

MIQUEL: Que exagerada mamà.

SOGRA: Exagerada no, això és així. I ja te dic que un part d'una dona granada no és el mateix que d'una joveneta, vos costa el doble!

MIQUEL: Mamà!

SOGRA: No passis pena, reina, jo te diré tot el que has de fer. Que son molts d'anys de comare!

MIQUEL I LAURA: ...

SOGRA: Qualque cosa se, o no? Uh! Quan ho digui a les meves companyes de feina que a la fi podré assistir el part del meu net!

LAURA: Si, però no te preocupis, que jo ja tenc ginecòloga.

SOGRA: Ah, si? Qui?

LAURA: La doctora Pons Ginard.

SOGRA. Ca! Pots pensar! Vaja un tronxo.

LAURA: A nosaltres ens agrada.

SOGRA: Tu no passis pena de res, jo conec els millors ginecòlegs de la clínica i tu passaràs davant tothom, faltaria més! Amb els anys que fa que hi som, tots em deuen favors. I pel meu primer net, tot.

MIQUEL: Mamà, frena.

LAURA: No fa falta, de veres.

SOGRA: Au, no diguis dois. Un bon ginecòleg pot marcar al diferència entre un bon part o un desastre absolut. I no saps la de coses que poden passar durant un part, bon Jesús! Si jo t'ho contàs...

MIQUEL: No, no contis res.

SOGRA: No, i ja tens una bona panxa, has engreixat ben molt!

LAURA: Tenc una mica de panxa, si.

SOGRA: Ves alerta que aquests quilets després no se'n van així com així.

ESCENA 7. LA SOLUCIÓ.

N'Amanda i en Pau fan el sopar.

LAURA: Ja.

MIQUEL: Mamà...

La sogra besa en Miquel repetidament.

SOGRA: Ai, ai, ai, el meu ninet! No saps com estic de contenta! Quina alegria, un netet!

MIQUEL: Si, estam tots molt contents.

SOGRA: I ja estic a punt de jubilar-me, jo. No fa falta ni que cerqueu guarderies, estarà a ca nostra, que és el que toca! A les guarderies agafen de tot.

LAURA: Bé, és un poc prest per això, no?

SOGRA: Ui... no saps com passa d'aviat el temps! No te'n temeràs i ja anirà a la universitat.

MIQUEL: Uro!

SOGRA: Quina alegria Déu meu!

PAU: Aina, posa música.

Sona la música i en Pau canta, content. Ella està callada i preocupada. En Pau ho nota i l'agafa per ballar, ella ho intenta però no està animada.

La SOGRA toca la panxa de na LAURA.

SOGRA: Però? i de quant estàs? Això serà un ninarro!

LAURA: Tant grassa estic?

MIQUEL: (*acaronant la panxa de na LAURA*) Està preciosa.

SOGRA: Si, si, i tant! (*mentre se'n va*) Vaig a telefonar a tothom!

La SOGRA surt d'escena emocionada.

MIQUEL: Mamà, espera!/
LAURA: Espera...

LAURA: Espera...

MIQUEL: Massa tard.

PAU: Aina, baixa el volum de la música.

La música baixa de volum.

PAU: Un mal dia?

AMANDA: Una merda de dia.

En Pau abraça a n'Amanda per darrera sensualment.

PAU: Bé, el dia encara no ha acabat, encara el podem arreglar.

Ella es gira i es besen.

AMANDA: Estic embarassada.

PAU: Eh?

AMANDA: Que estic prenyada.

PAU: Aina, apaga la música.

La música s'apaga.

PAU: Què dius? És impossible.

AMANDA: Idò ja ho veus.

PAU: Com?

AMANDA: ...

PAU: Segur?

AMANDA: Si, segur. He anat a la ginecòloga avui.

En Pau s'asseu a un tamboret. Resten tots dos en silenci.

PAU: No sé...

AMANDA: Es veu que pot passar.

PAU: I el DIU?

AMANDA: Aina, quina és la fiabilitat d'un DIU?

AINA: El dispositiu intrauterí (DIU) és un dels millor mètodes anticonceptius que existeixen: té una efectivitat de més del 99%. Això significa que, cada any, manco de 1 de cada 100 persones que utilitzen un DIU es queden embarassades.

AMANDA: Ens ha tocat la grossa. Hòstia.

Tornen quedar en silenci.

PAU: No sé...

Silenci.

AMANDA: He demanat cita a la clínica per l'avortament.

Silenci.

AMANDA: Què?

PAU: No he dit res.

AMANDA: Però què trobes?

PAU: Que si.

AMANDA: Ah.

PAU. Bé, no ho sé.

AMANDA: ...

PAU: Uf.

AMANDA: Uf, què?

PAU: No ho sé...

AMANDA: Ai, "no ho sé, no ho sé"... mira, són coses que passen. Hi ha una merda de probabilitat de que passin, però passen. Ja està, no li donem més voltes. Punt i final. Aina, posa música.

Sona música i n'AMANDA segueix amb el que feia. En PAU queda assegut, pensatiu. Una mica després n'AMANDA nota que ell no reacciona i el mira. S'observen.

AMANDA: Aina, apaga la música.

La música s'apaga.

AMANDA: No.

PAU: Què?

AMANDA: Aquesta cara.

PAU: Quina cara?

AMANDA: T'he vist, no dissimulis.

N'Amada mira en Pau fixament, esperant que digui qualque cosa.

PAU: Què?

AMANDA: Què penses?

PAU: No ho sé...

AMANDA: ...

PAU: M'ha vengut de nou, ja està. No m'ho esperava,

AMANDA: No et fot, ni jo!

PAU: Que fort.

AMANDA: Si, però ja està. La cita és la setmana que ve, no hiensem pus.

PAU: I si...

AMANDA: Què?

PAU: Si... si ens ho pensam.

AMANDA: ...

PAU: A veure, només vull dir que és una decisió important, no? D'aquestes de... de les que et marquen la vida, saps? És una decisió/

AMANDA: No sé perquè hem de tornar a parlar d'això.

Silenci.

PAU: No li vols donar ni una volta?

AMANDA: Jo ho tenc clar. Tots dos ho tenim clar. Res d'infants.

PAU: Si. Però això...

AMANDA: Això és un accident. Una puta probabilitat entre no sé quantes. Com si ens hagués tocat la loteria però al revés.

PAU: És una putada.

AMANDA: Però té solució. Aina, posa música.

Sona música i n'AMANDA segueix cuinant.

PAU: Aina, apaga la música.

N'Aina s'atura.

AMANDA: Aina, música.

Sona la música. En Pau es resigna, però uns segons després n'Amanda torna a parlar:

AMANDA: Aina, atura la música.

S'atura la música.

AMANDA: No és just que facis això.

PAU: Què faig?

AMANDA: Fer-me sentir culpable.

PAU. Amanda, jo no he/

AMANDA: És molt egoista per part teva.

PAU: Que jo som egoista?

AMANDA: Si. Tu. Ets un egoista.

PAU: D'acord.

AMANDA: No sé perquè has de fer aquesta cara de patir, ho fas per fer-me sentir malament.

PAU: No, Amanda, no és això. És que... que em sap greu.

AMANDA: Toca't els collons.

PAU: Em sap greu que no en poguem ni parlar.

AMANDA: De què?

PAU: Com que de què?

AMANDA: No t'entenc. No t'entenc. Això ja està més que parlat, o no?

PAU: Però no estava previst que passés. Una cosa és parlar-ne així, en general, en abstracte, i l'altra cosa és que la criatura ja existeixi.

N'Amanda se'n fot.

PAU: No riguis. Existeix.

AMANDA: Molt bé, vols parlar?

PAU: Si, m'agradaria.

AMANDA: D'acord, d'acord.

PAU: D'acord.

AMANDA: En parlam. Mira, podem començar parlant de qui haurà de portar “el pes” d’aquest... d’això, durant nou mesos sencers. I podem parlar de a qui li hauran d’esqueixar per treure-ho quan arribi l’hora, i també podem parlar de qui s’haurà d’aixecar a les nits quan la criatura brami desconsolada.

PAU: Amanda, crec que t’estàs/

AMANDA: No, no, no. Parlem-ne. Parlem de qui haurà de deixar de fer feina per dedicar-se a criar una criatura les 24 hores del dia, els 7 dies de la setmana. Perquè ja et dic jo que no seràs tu. De qui haurà de deixar de banda la seva carrera, els seus projectes, les seves il·lusions, els seus somnis! Parlem-ne! Saps la responsabilitat que implica haver d’educar un infant, estimar-lo incondicionalment encara que no ens agradi, o sigui un desastre de nin, o ens caigui malament!

PAU: Que ens caigui malament?

AMANDA: Si! Que ens caigui malament! Pot passar, saps? La majoria de nins em cauen malament.

PAU: D’acord.

AMANDA: Ah! I també hem de parlar de quan tu diguis “Amanda, surt a prendre unes cerveses amb els col·legues, no et sap greu, no?”, i jo contesti “No, que va, no em sap greu, surt i passa-t’ho bé mentre jo em quedo a casa exprimint-me els pits i canviant bolquers plens de pixum i d’excrements pudents i esperant que em rebenti el cap de sentir plorar i giscar aquesta maleïda criatura!

PAU: *(s’aixeca)* D’acord, no és el moment.

AMANDA: Ah! Ara ja no en vols parlar? Idò jo encara tenc moltes coses a dir!

PAU: *(s’asseu)* Molt bé.

AMANDA: Molt bé. Ara som jo qui vol que parlem de que haurem de comprar un altre cotxe, una altra casa, perquè no ens ficarem tres persones dins aquest pis! Adeu als nostres estalvis! Ah, i adeu als teus viatges, hi estàs disposat? No ho crec.

PAU: Es pot viatjar amb una criatura.

N’Amanda torna a riure.

PAU. No li veig el problema.

AMANDA. No, és clar, tu mai hi veus el problema a res. Tu voles, Pau. I la que ha de posar els peus a terra som jo.

PAU: Perdona?

AMANDA: Si, i tant! Tenguem un fill! Serà meravellós! Tu? No em facis riure. No has renunciat mai a res, tu. No tens ni idea del que és pensar en els demés.

PAU: Que jo no pens en els demés? Ho dius de veres?

AMANDA: Només penses en tu, en el que vols tu, en el que necessites tu, en com vols fer les coses tu.

PAU: És increïble que diguis això, Amanda.

AMANDA: (*escarnint-lo*) “És increïble que diguis això, Amanda”... “És increïble”...

PAU: Escolta, no som jo qui ha demanat cita a la clínica d’avortament sense dir res. Imagina’t que fos al revés, imagina-t’ho un moment.

AMANDA: Sense dir res?

PAU. Això mateix. Tu has pres aquesta decisió tota sola i ni m’ho has consultat.

AMANDA: I una merda! Aquesta decisió és una decisió de parella. De fet, era una de les condicions per seguir sent parella, per si no te’n recordes.

PAU: Condicions? Què és això? Un contracte?

AMANDA: No tenc ni idea del que és això.